

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 15 grudnia 2023 r.

WNP-I.4131.252.2023

Rada Miasta Otwocka

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463 i 1688)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XCI/984/23 Rady Miasta Otwocka z dnia 15 listopada 2023 r. w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury pod nazwą „Instytut Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego”.

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się 15 listopada 2023 r. Rada Miasta Otwocka podjęła uchwałę Nr XCI/984/23 w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury pod nazwą „Instytut Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego”.

Postanowienia uchwały budziły zastrzeżenia organu nadzoru, co spowodowało wszczęcie postępowania nadzorczego i skierowanie do Rady Miasta Otwocka zawiadomienia w dniu 14 grudnia 2023 r. znak: WNP-I.4131.252.2023.

Z uwagi na wiążący trzydziestodniowy termin do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego, organ nadzoru uznał za zasadne stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do przyjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Organ nadzoru przedstawia następujące stanowisko w sprawie.

Analizując treść przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż ustalenia uchwały w sposób istotny naruszają art. 40 ust. 1 i 2, art. 41 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, zwanej dalej: „u.s.g.”, art. 4 ust. 1 i art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), na skutek podjęcia skarżonej uchwały w trybie właściwym dla aktów prawa miejscowego.

Organ nadzoru wskazuje, że u.s.g., nie określa rodzaju naruszeń, które należy zakwalifikować do istotnego naruszenia prawa. Jednakże w doktrynie i w orzecznictwie przyjmuje się, że istotne naruszenie prawa to uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do takich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał, powodujące pozostawanie uchwały w sprzeczności z określonym przepisem prawnym (por. M. Stahl, Z. Kmieciak, „Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny”, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101, 102). W judykaturze za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się w szczególności: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 lutego 1998 r., sygn. II SA/Wr 1459/97; z 8 lutego 1996 r., sygn. SA/Gd 327/95). Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część, nie wywołuje skutków prawnych od samego początku.

Materialnoprawną podstawę prawną uchwały stanowiły: art. 7 ust. 1 pkt 9, art. 9 ust. 1 i art. 18 ust 2 pkt 9 lit. „h” u.s.g. oraz art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 194, z 2023 r. poz. 1662), zwanej dalej: „u.d.k.”.

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. „h” do wyłącznej właściwości rady gminy (odpowiednio miasta) należy podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych gminy, przekraczających zakres zwykłego zarządu, dotyczących tworzenia, likwidacji i reorganizacji przedsiębiorstw, zakładów i innych gminnych jednostek organizacyjnych oraz wyposażenia ich w majątek.

Natomiast, zgodnie z art. 21 ustawy u.d.k.:

„1. Organizatorzy, o których mowa w art. 8 oraz w art. 9, mogą na podstawie umowy zawartej między sobą:

- 1) tworzyć lub łączyć prowadzone przez nich instytucje kultury;
- 2) prowadzić jako wspólną instytucję kultury prowadzoną przez jednego z organizatorów instytucji kultury.
  - 1a. Instytucja kultury utworzona na zasadach określonych w ust. 1 pkt 1 jest wspólną instytucją kultury organizatorów, którzy ją utworzyli, chyba że umowa stanowi inaczej.
  2. Organizatorzy, o których mowa w ust. 1, mogą na podstawie umowy zawartej z osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej tworzyć instytucje kultury.
    - 2a. Organizatorzy, o których mowa w ust. 1, mogą na podstawie umowy zawartej z podmiotem prowadzącym działalność w zakresie ochrony polskiego dziedzictwa narodowego, utworzonym na podstawie prawa obcego oraz posiadającym zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych, tworzyć instytucje kultury z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że podmiot ten prowadzi działalność w zakresie ochrony polskiego dziedzictwa narodowego i dysponuje zgromadzonymi za granicą historycznymi kolekcjami i zbiorami dóbr kultury, istotnymi dla polskiego dziedzictwa kulturowego.
    - 2b. Stroną umowy, o której mowa w ust. 2a, oprócz podmiotu, o którym mowa w ust. 2a, może być także osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej.
3. W umowach, o których mowa w ust. 1, 2 i 2a, strony określają wielkość środków wnoszonych przez każdą z nich, niezbędnych do prowadzenia działalności przez instytucję kultury. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, strony określają ponadto okres, na który umowa została zawarta.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, strony w umowie określają swoje uprawnienia odnośnie do treści statutu, powołania dyrektora, likwidacji instytucji, a także wskazują organizatora prowadzącego rejestr tej instytucji.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i 2a, strony określają w umowie uprawnienia podmiotu zawierającego umowę z organizatorem odnośnie do treści statutu, powołania dyrektora oraz likwidacji instytucji kultury.”

W świetle art. 21 ust. 1 pkt 2 u.d.k. organizatorzy, którymi w przedmiotowej sprawie są minister oraz jednostka samorządu terytorialnego, mogą na podstawie umowy zawartej między sobą prowadzić jako wspólną instytucję kultury. Dyspozycja art. 21 ust. 1, 3-5 u.d.k. wskazuje na obligatoryjne zawarcie między Stronami umowy, w której określić należy wielkość środków wnoszonych przez każdą z nich niezbędnych do prowadzenia działalności przez instytucję kultury, okres na który umowa zostanie zawarta, uprawnienia każdej Strony odnośnie treści

statutu, powołania dyrektora, likwidacji instytucji oraz wskazują organizatora prowadzącego rejestr tej instytucji.

Poprzedzając szczegółowe rozważania, wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie Rada Miasta błędnie przyjęła, iż uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Zgodnie zatem z § 3 uchwały akt ten wchodzi w życie po upływie czternastu dni po dniu ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego. Organ nadzoru wskazuje, iż z samego faktu podjęcia przez Radę Miasta stosownej uchwały, nie można wyprowadzić wniosku, że mamy do czynienia z aktem prawa miejscowego. Wadliwa kwalifikacja przedmiotowej uchwały jako aktu prawa miejscowego spowodowała błędne określenie daty jej wejścia w życie. Nieprawidłowe określenie daty wejścia w życie uchwały niebędącej aktem prawa miejscowego, tym samym uzależnienie jej obowiązywania od publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym stanowi istotne naruszenie prawa. W ocenie organu nadzoru uchwała prawidłowa pod kątem prawnym powinna czynić zadość wymaganiom formalnym i materialnym, treść uchwały musi być zgodna z przepisami prawa, a jej tryb podjęcia musi odpowiadać określonym procedurom.

W ocenie organu nadzoru kwalifikacja danego aktu do aktów prawa powszechnie obowiązującego musi być przeprowadzona przy uwzględnieniu jego cech materialnych i formalnych. Stanowisko organu nadzoru jest zgodne z poglądem zawartym w judykaturze. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto zatem, że jeżeli uchwała zawiera przynajmniej jedną normę o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, to w sprawie możemy mieć do czynienia z aktem prawa miejscowego (por. wyrok NSA z 14 grudnia 2022 r., sygn. III OSK 7161/21; wyrok NSA z 19 czerwca 2019 r. sygn. II OSK 2048/17).

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Stosownie do brzmienia art. 40 ust. 1 u.s.g. na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Zasady i tryb ogłaszania aktów prawa miejscowego określa ustawa o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych - o czym stanowi art. 42 u.s.g.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych w wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się:

- 1) akty prawa miejscowego stanowione przez wojewodę i organy administracji niespolonej;
- 2) akty prawa miejscowego stanowione przez sejmik województwa, organ powiatu oraz organ gminy, w tym statuty województwa, powiatu i gminy;

- 3) statuty związków międzygminnych, statuty związków powiatów oraz statuty związków powiatowo-gminnych;
- 3a) statuty związków metropolitalnych;
- 4) akty Prezesa Rady Ministrów uchylające akty prawa miejscowego stanowionego przez wojewodę i organy administracji niezespólonej;
- 5) wyroki sądu administracyjnego uwzględniające skargi na akty prawa miejscowego stanowionego przez: wojewodę i organy administracji niezespólonej, organ samorządu województwa, organ powiatu i organ gminy;
- 6) porozumienia w sprawie wykonywania zadań publicznych zawarte:
  - a) między jednostkami samorządu terytorialnego,
  - b) między jednostkami samorządu terytorialnego i organami administracji rządowej;
- 7) uchwały budżetowe gminy, powiatu i województwa oraz sprawozdanie z wykonania budżetu gminy, powiatu i województwa;
- 8) obwieszczenia o wygaśnięciu mandatu wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz o rozwiązaniu sejmiku województwa, rady powiatu lub rady gminy;
- 8a) rozstrzygnięcia nadzorcze dotyczące aktów prawa miejscowego stanowionych przez jednostki samorządu terytorialnego;
- 9) statut urzędu wojewódzkiego;
- 10) inne akty prawne, informacje, komunikaty, obwieszczenia i ogłoszenia, jeżeli tak stanowią przepisy szczególne.

Ponadto w świetle art. 4 ust. 1 o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy.

Należy zaznaczyć, iż uchwała zawierająca przepis wyrażający czynność jednorazową, którą jest „wyrażenie zgody na prowadzenie z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego instytucji kultury pod nazwą „Instytut Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego” - jako wspólnej instytucji kultury” nie nosi znamion aktu prawa miejscowego. Z uwagi na brak legalnej definicji aktu prawa miejscowego, w orzecznictwie ugruntował się pogląd wyrażony choćby w postanowieniu WSA w Poznaniu z 23 maja 2018 r., sygn. IV SA/Po 245/18, zgodnie z którym powszechnie przyjmuje się, że charakter aktów normatywnych mają takie „akty normatywne, w których ujęto normy postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Normatywny zaś charakter aktu oznacza, że zawiera on wypowiedzi skierowane do adresatów w celu wskazania określonego sposobu zachowania się w postaci nakazu, zakazu lub uprawnienia. Charakter generalny

wyraża się w tym, że normy zawarte w akcie definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez ich wymienienie z nazwy. Abstrakcyjność normy oznacza, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty odnoszące się zatem mają do zachowań powtarzalnych, nie mogą zaś zrealizować się w wyniku jednorazowego zastosowania. Akty prawa miejscowego skierowane są do podmiotów (adresatów) występujących poza organami administracji, a będąc źródłami prawa powszechnie obowiązującego mogą regulować postępowanie wszystkich kategorii adresatów (obywateli, organów, organizacji publicznych i prywatnych, przedsiębiorców)”.

Analiza uchwały prowadzi do wniosku, że żadna z tych cech aktu tj. generalność, abstrakcyjność i powszechnie obowiązujący charakter, nie wystąpiła w przedmiotowej uchwale, a zatem nie spełnia ona kryteriów, które kwalifikowałyby ją do kategorii aktów prawa miejscowego. Uchwale w sprawie wyrażenia zgody na prowadzenie z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego instytucji kultury pod nazwą „Instytut Dziedzictwa Myśli Narodowej im. Romana Dmowskiego i Ignacego Jana Paderewskiego” - jako wspólnej instytucji kultury”, a z takim aktem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, nie można zatem przypisać cech aktu prawa miejscowego, o którym mowa w art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. Uchwała taka nie mieści się w katalogu aktów podlegających publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Rada Miasta uznając skarżoną uchwałę za akt prawa miejscowego przekroczyła upoważnienie zawarte w art. 4 ust. 1 tejże ustawy. Żaden przepis prawa powszechnie obowiązującego nie wskazuje obowiązku publikacji w dzienniku urzędowym uchwały wydanej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 u.d.k.

Niedopuszczalnym jest zatem uzależnienie wejścia w życie kwestionowanej uchwały od publikacji w dzienniku urzędowym.

W kontekście przepisów stanowiących podstawę rzeczony uchwały, a w szczególności art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. h u.s.g., wskazać należy, iż uchwała stanowi akt kierownictwa wewnętrznego o charakterze inicjującym. Tego typu uchwały są uchwałami wyznaczającymi kierunek dla dalszych działań organu wykonawczego – i w tym zakresie są one wiążące dla tego organu. Nie zawiera ona żadnego stanowiska Rady Miasta Otwocka które stanowiłoby podstawę dla pożądaných w tym zakresie działań Prezydenta Miasta Otwocka. Kwestionowana uchwała zawiera typowe stanowisko organu stanowiącego Miasta Otwocka. Uchwała ta nie zawiera sformułowań zmierzających do nałożenia na Prezydenta Miasta wykonawczy obowiązku podjęcia przez ten organ konkretnych działań w określonym trybie. Zgodnie z przyjętym orzecnictwem sądów administracyjnych, uchwały wyznaczające kierunek działań

organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego obejmuje decydowanie przez radę w formie uchwały o jego zadaniach i celach, które powinien poprzez swoją działalność osiągnąć, jak również o sposobach osiągnięcia tych celów. Stanowienie o kierunkach działalności organu wykonawczego nie obejmuje natomiast podejmowania przez radę uchwał, w których to wydaje się polecenie dotyczące konkretnego sposobu załatwienia danej sprawy przez Prezydenta, ogranicza się samodzielność realizowania przez Prezydenta ustawowo przyznanej mu kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych, jak również określa się sposób załatwiania indywidualnych spraw z zakresu administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnych, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadami ogólnymi kodeksu postępowania administracyjnego i prowadziło do rozstrzygnięć podejmowanych bez udziału strony (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2020 r., sygn. II OSK 3992/19).

Uchwała przedmiotowa winna mieć wyłącznie charakter programowy (intencyjny). Powołana podstawa prawna uchwały upoważnia Radę Miasta do wydawania aktów w sferze wewnętrznej działania organów gminy. Akty te winny jednak zawierać wyłącznie wytyczne, zalecenia lub wskazówki dla organu wykonawczego i wówczas do podjęcia takich aktów nie jest wymagane oparcie o inny przepis szczególny, jak chociażby w przypadku aktów prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. II OSK 925/11).

W ocenie organu nadzoru Rada posiada upoważnienie do wydawania aktów kierunkowych, wskazujących jedynie cele, priorytety działania Prezydenta Miasta, ale nie przesądzających w jaki sposób i w jakich formach ma to działanie być przez Prezydenta podejmowane. Stanowione na podstawie tego upoważnienia uchwały mogą mieć zatem jedynie charakter wewnętrzny oraz zawierać wyłącznie wytyczne lub zalecenia dla organu wykonawczego. Mogą one określać ogólnie strategię działania organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, wskazywać hierarchię priorytetów w zakresie realizacji celów i zadań mieszczących się w zadaniach gminy, ale nie mogą wkraczać wprost w zakres działania pozostałych organów gminy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 stycznia 2020 r., sygn. II OSK 3992/19).

Tego rodzaju uchwały nie mogą nakazywać organowi wykonawczemu określonych konkretnych zachowań, jak również obligować go do określonych, konkretnych działań.

W konkluzji tej części zauważyć należy, że przedmiotową uchwałę można traktować jako oświadczenie co do motywów, którymi kieruje się lub kierować może się podmiot, w kontekście jego późniejszych oświadczeń woli składanych za pośrednictwem uprawnionego organu.

Wobec powyższego, wskazać należy, iż akt normatywny, aby został uznany za przepis powszechnie obowiązujący musi spełniać określone wymogi, zatem musi być wydany

przez kompetentny organ na podstawie upoważnień ustawowych, w swej treści zawierać normy o charakterze abstrakcyjnym (wielokrotnego zastosowania) i generalnym (skierowane do nieokreślonego adresata). Analizowana zaś uchwała powyższych warunków nie spełnia. Jest niewątpliwie aktem o charakterze kierownictwa wewnętrznego, konkretyzującym sposoby działania Miasta zmierzające do osiągnięcia określonych celów, skierowanym do organów gminy oraz podporządkowanych gminie podmiotów.

Zgodnie z zasadą praworządności określoną w art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. U 4/06, publ. Legalis numer 79197). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. P 13/01, publ. Legalis numer 54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że „na organy władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138)”. W tej sytuacji nie jest zatem możliwe rozszerzanie kompetencji, w zakresie stanowienia aktu prawa miejscowego, poza zakresem upoważnienia ustawowego określonego w przepisie art. 40 ust. 1 i 2 u.s.g.

Wskazania wymaga także, iż prawidłowa pod względem prawnym uchwała musi spełniać niezbędne wymagania zarówno w aspekcie materialnym, jak również formalnym. Z powyższego wynika, że treść uchwały musi być zgodna z przepisami prawa, a ponadto tryb jej podjęcia musi odpowiadać określonym procedurom. W ramach katalogu formalnych warunków podjęcia ważnej uchwały wyróżnić można także prawidłowe określenie trybu jej wejścia w życie. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą nieprawidłowe określenie daty wejścia w życie uchwały m.in. poprzez uzależnienie jej wejścia w życie od publikacji w dzienniku urzędowym stanowi istotne naruszenie prawa, co skutkuje nieważnością aktu w całości (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 21 kwietnia 2009 r., sygn. II SA/Op 58/09; wyrok WSA w Gliwicach z 21 września 2012 r., sygn.; Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż regulacje zawarte w § 3 uchwały w sposób istotny naruszają art. 40 ust. 1 i 2, art. 41 ust. 1 u.s.g., art. 4 ust. 1 i art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461), na skutek podjęcia uchwały, będącej przedmiotem rozstrzygnięcia, w trybie właściwym dla aktów prawa miejscowego.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały, co na mocy art. 92 ust. 1 u.s.g. skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Miastu przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/